

Tìm Không Thấy Người

Contents

Tìm Không Thấy Người	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16

Tìm Không Thấy Người

Giới thiệu

Tên gốc: Tra Vô Thử NhânEdit: ZetBeta: Thù NhiLời tác giả: trong sáng, không quẩn quại, rất bình dị, nhỏ nhặt. Nhi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tim-khong-thay-nguoi>

1. Chương 1

Edit: Zet

“Sớm.”

Máy tính phát ra một tiếng “ting” báo có tin nhắn mới, Trần Hải Thiên ngẩng đầu nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, sau đó cúi đầu xỏ tiếp dây nịt vào đĩa quần.

“Sớm?”

Trần Hải Thiên lật lật vài cái áo sơmi, cuối cùng chọn cái caro màu tối bằng cotton.

“Oh, xác quỷ.”

Xác quỷ một đầu. Nên mang tất không? Đói thật. Sắp muộn rồi. Đến Nam Lộ Tân Sinh. Chắc là Mi Lị lại say rượu. Nào Trần Hải Thiên đang rối ren vì đang suy nghĩ quá nhiều chuyện, hần nhìn ánh dương ngoài song cửa như đang mời gọi mọi người mau ra ngoài dung hòa với nó, vậy là hần ném tất vào tủ áo.

“Đốc sức vì cách mạng dân quốc hơn bốn mươi năm.....”

Cái quái gì thế. Trần Hải Thiên đóng tủ đồ, vọt tới trước máy tính, đánh nhanh dòng chữ: “hqi nsp tjka uu an my imno sjhhl.” Gửi xong mới phát hiện chưa đổi bộ gõ, đại khái việc này chỉ diễn ra trong cái nháy mắt.

Trong nháy mắt, Trần Hải Thiên nghĩ, trong nháy mắt ấy bằng vừa đọc xong, bằng 0.018 giây.....

“Cậu nên tải phiên bản Xanh Lá của bộ gõ Hoa Cúc chưa kiểm duyệt, cam đoan rất dễ xài.” Dòng tin trả lời kia hiện lên màn hình chỉ trong nháy mắt.

Hắn xách ba lô lên, kiểm tra ví tiền, máy ảnh, di động tất cả đều ở bên trong, vừa đánh chữ bằng một tay, “Dùng bộ gõ Hoa Cúc thì xuất hiện nhiều hoa Cúc?”

“Đừng mong đợi những chuyện không thực tế, nó chỉ là phiên bản phổ biến và dễ sử dụng.”

“Dùng bộ gõ chưa kiểm duyệt có an toàn không?” Muộn rồi, không nên dài dòng với người này nữa, hắn tự mắng mình hai tiếng.

“Tôi không biết, nick của tôi là Khẩu Pháo Nhỏ Ngây Thơ, nói thật tôi chỉ biết cách đút khẩu pháo nhỏ vào hoa cúc, cho nên không thể so sánh giúp cậu được, nhưng cậu có thể tìm phần mềm “mở rộng”, nghe nói bây giờ tải xuống được tặng một thùng dầu đen.....”

“Mgb buhu.” Trần Hải Thiên ngắt lời đối phương, chủ động kết thúc trước, nhanh chóng click vào dấu chéo đỏ ngay góc, tắt máy tính, lao ra cửa, lái xe máy nhắm hướng tòa án lao đến.

“Dung tục.” Hắn không nhận được mắng một câu. Thanh âm phổ xá vang vọng ngoài mũ bảo hiểm.

Không phải cái người tên nick Khẩu Pháo Nhỏ Ngây Thơ dung tục, mà là hắn cũng nói chuyện dung tục theo người ta. Có điều người này thật thú vị, hắn không nhận được lại cười, sự hài hước của người này thật bệnh hoạn.

Hắn dựng xe ngoài tòa án, vừa lúc nhìn thấy ba người đang chắn ngang cửa, hai nam một nữ, tất cả đều diện quần áo lõe lẹt, tóc vàng, tóc hồng, highlight trắng xanh, quần áo dị hợm đứng giữa một đám quan chức ăn mặc chỉnh tề, cực kỳ chướng mắt.

Tháng bảy cửa quỷ mở, a di đà phật. Trần Hải Thiên lẩm nhẩm vài tiếng, bước tới trước mặt bọn họ.

“Sớm, cậu đến muộn.” Cô gái tóc ngắn nhuộm vàng vẩy tay một cách gian nan.

“Bị một tên trên mạng hăm hại..... Mĩ Lị,” Trần Hải Thiên nhìn chân cô gái, “Cậu mang dép lười xanh trắng.”

“Có quy định nào cấm mang dép lười khi đến đây kết hôn?” Lương Mĩ Lị ngồi trên bậc thang, nhịp nhịp chân uống cà phê, tay kia cầm điếu thuốc hút dở, mái tóc nhuộm vàng tỏa sáng khi nắng chiếu vào, “Đầu còn nhức mà vẫn tỉnh táo để đến đây kết hôn là giỏi lắm rồi. Cậu đừng bắt tớ phải mang gì, này, cậu đừng dùng cái tên Mĩ Lị trước mặt mọi người, gọi Natasha đi.”

“Ừ, sớm, Hadaoa.” Hắn tránh khói thuốc Lương Mĩ Lị nhả về phía hắn, “Say cũng tốt, nhờ vậy mà cậu mới cảm nhận trọn hương vị của cà phê nóng.”

Theo cách nói thông thường, Lương Mĩ Lị là hồng nhan tri kỷ của Trần Hải Thiên. Nhưng Lương Mĩ Lị lại phản đối, “Hồng nhan? Trên người tớ chỗ nào có màu hồng? Hai đứa mình là soul mate, biết chưa Tiểu Vạn Vạn, hai đứa mình là chị em thú!”

“Mĩ Lị, cho dù thú tớ cũng không nghĩ cậu xứng làm em gái tớ đâu.” Trần Hải Thiên thờ ơ trả lời.

Khi Lương Mĩ Lị học năm ba ngành quảng cáo, hắn là bạn gái kiêm bạn cùng phòng và bạn trai của Lương Mĩ Lị, thời gian tốt bụng cuốn đi giai đoạn bạn gái và bạn trai ở tuổi dậy thì, nhưng vô tình vô nghĩa để lại cô em gái thú là Lương Mĩ Lị.

“Mĩ cái đầu cậu, Lị cái đầu cậu, Natasha! Tên tớ là Natasha!” Lương Mĩ Lị lấy bút viết lên giấy cái tên: Natasha.

“Nadaoa?”

“Na cái gì mà Na, là tên Nga, tên Nga đó, nghe hay không, gọi Natasha đi, Na, ta, sha.”

“Ừ, Mĩ Lị, tớ đói bụng.”

“Mĩ cái đầu cậu – Trần Tiểu Vạn!”

Thấy Lương Mĩ Lị sắp bùng nổ, đôi khi Trần Hải Thiên sẽ không nhận được mà ghen tị. Lương Mĩ Lị hiếm khi che giấu cảm xúc của mình, vui thì cười, buồn thì khóc, khó chịu thì nổi cáu, cười xong lại khóc, thế là

xong, tự do tự tại, tựa như bước xuống một cái hồ, đứng ở chỗ mực nước đến mắt cá chân thì nhẹ nhàng vùng chân nghịch nước khiến toàn thân khô mát.

So với hẳn, Trần Hải Thiên luôn nghĩ mình là dãy Himalaya quanh năm giá rét, nhìn như thông thả không dịch chuyển nhưng lực phá hoại lại sánh ngang với “hủy thiên diệt địa”.

Trần Hải Thiên quay đầu nhìn Lương Mĩ Lệ đang ngồi bên cạnh, cô mặc quần đi biển màu quýt chín, còn tóc chú rể thì nhuộm đỏ, “Nói thật, hai người cũng đẹp đôi lắm.”

“Đương nhiên, tớ và Ngũ A Ca là trời sinh một đôi, mua ba đôi dưới nhà.” Lương Mĩ Lệ uống một ngụm cà phê, nghiêng người bá vai Ngũ A Ca.

“Ba đôi gì?”

“Dưới lầu bán ba đôi hiệu Carrefour [một tập đoàn kinh tế của Pháp, kinh doanh ở lĩnh vực siêu thị, hiện là tập đoàn siêu thị lớn thứ hai thế giới, sau tập đoàn Wal-Mart của Hoa Kỳ] năm mươi đồng.” Lương Mĩ Lệ nhắc chân quơ quơ đôi dép, “Rẻ vô cùng.”

“..... Ngũ A Ca, cậu thật muốn kết hôn với Mĩ Lệ?” Trần Hải Thiên quay đầu hỏi.

“Nếu tòa cho tớ kết hôn với A Minh thì sao phải kết hôn với Natasha?” Ngũ A Ca nhẹ nhàng tựa vào vai người bên cạnh, thông thả nói, “Pháp luật bắt nhân thì tớ bắt nghĩa, kết hôn trong bóng tối thôi.”

“Chính xác, Natasha và Ngũ A Ca có trách nhiệm kết hôn, tớ và Ngũ A Ca có trách nhiệm hưởng tuần trăng mật.” A Minh ra dấu thắng lợi, “Trách nhiệm của cậu là chăm con mèo của chúng tớ, nhé—”

“Muốn chết.....”

“Đi kết hôn thôi! Tụi cậu... mấy tên gay này đừng lè mề nữa.” Lương Mĩ Lệ hít mạnh một hơi cho hết điều thuốc, đầu còn choáng váng vẫn đứng lên, “Nhanh lên! Tôi còn phải mua bữa sáng cho bạn gái tôi nữa!”

Bốn người nối đuôi nhau đi lên lầu hai, tìm được phòng công chứng, bên trong đã có sẵn một cặp vợ chồng trẻ với người thân, ai nấy đều lộng lẫy, không khí vui mừng hơn hớn, tiếng cười không dứt.

Bốn người không hẹn mà cùng dạt sang bên phải, cứ như sợ người khác sẽ nhiễm virus gây bệnh, muốn cách xa nhóm người này. Ngũ A Ca và Lương Mĩ Lệ đứng đối diện với chủ hôn, Trần Hải Thiên và A Minh ngồi ở hàng ghế cuối xem lễ.

“Lần đầu tớ tới đây đây.” A Minh thấp giọng nói với Trần Hải Thiên: “Nhìn chồng mình kết hôn với phụ nữ thật kỳ lạ làm sao.”

“Nói một cách nghiêm túc thì Mĩ Lệ không phải là phụ nữ, nó còn men hơn Ngũ A Ca.” Trần Hải Thiên vừa nói xong đã nhận được ánh mắt sắc như dao của Ngũ A Ca phóng tới, xung quanh là những ánh mắt soi mói của người nhà cô dâu chú rể, khoảng cách ở giữa dường như rất rộng, như lằn ranh chia đôi căn phòng, một bên là vui mừng khôn xiết vì pháp luật công nhận hôn nhân dị tính, một bên là thờ ơ lạnh nhạt lợi dụng pháp luật để chứng nhận hôn nhân đồng tính.

“Tụi mình cũng nộp thuế rất đầy đủ, thật bất công.” A Minh nhìn bờ bên kia sông, thì thào.

“Trên cõi đời này có rất nhiều chuyện bất công.” Giọng Trần Hải Thiên rất bình thản, hẳn đã sớm học được cách chấp nhận sự bất công của thế giới này, “Bất công nhất là tụi cậu đi Ý hưởng tuần trăng mật, còn tớ thì ở Đài Bắc chăm mèo.”

“Tiểu Vạn này, nói thế là sai rồi.” A Minh dùng cánh tay huých Trần Hải Thiên, “Nếu cậu không nhặt con mèo đó về, tớ và Ngũ A Ca cũng đâu phải làm cha nuôi nó.....”

“Suốt ngày mèo này mèo nọ, sao hai người không đặt một cái tên?”

“Sợ đặt tên xấu khiến mẹ đẻ nó buồn.” A Minh cười ha ha, “Nhưng cậu ít khi ở nhà, người đó chịu chăm phụ cậu không?”

“Người đó? Mới chia tay hồi tuần trước.”

“Sao thế? Chưa được ba tháng mà?”

“Cũng không có gì, do khắc khẩu, mới nói một hai câu mà hấn đòi chia tay, tớ đồng ý, đường ai nấy đi.” Trần Hải Thiên nhún nhún vai, ra vẻ chuyện này chẳng liên quan gì đến mình.

“Có lẽ khi hấn nói câu đó cũng không muốn chia tay.....”

“Tớ biết, nhưng mà tớ đã cho hấn ba cơ hội, tớ đã nói với hấn, lời nói tự có giá trị của nó, nếu không thật lòng thì đừng nói, tớ cũng không cần ai tin cả.” Hấn không phải là loại hay khó dễ, chỉ là mọi việc phải có chừng mực, tình cảm không thể dùng cái miệng để nói hay uy hiếp, hấn đưa ra điểm mấu chốt, cho đối phương cơ hội, chỉ thế thôi.

“Sau đó? Chia tay luôn?”

“Ừ.” Ngày đó hấn nhìn anh ta thu dọn đồ đạc, sau đó mở rộng cửa tiễn anh ta đi, “Thuận buồm xuôi gió.” Hấn nói.

“Thuận buồm xuôi gió? Cứ như vậy? Ngay cả câu gặp lại cũng không?” Người đó xách một vali quần áo, ngửa điệu châm chọc.

“Tôi không đá anh, người muốn chia tay là anh.” Trần Hải Thiên bình tĩnh nói, thậm chí trong giọng nói chứa chút tiếu ý, “Nếu anh nghĩ tôi đá anh thì đó là vấn đề của anh.” Lời vừa dứt, không có nửa giây chần chờ, hấn sập cửa ngay trước mặt người đó. Hấn không có hứng thú với trò nín kéo, cũng không muốn làm cái trò an ủi này nọ.

“Không hổ là núi băng Trần Tiểu Vạn.” A Minh chắc chắc hai tiếng, vừa cười vừa lắc đầu, “Gặp thần giết thần, đánh đâu thắng đó, gió thổi cỏ rạp.”

“Cậu nghĩ tớ là Thập nhị thiếu phổ Miếu [phim chiếu năm 1992]?” Trần Hải Thiên liếc A Minh một cái.

“Ha ha, chủ hôn đến, chồng tớ sắp kết hôn.”

Công chứng khá nhanh, chỉ thấy chủ hôn đọc vài câu: “Chú rể Ngô Vĩnh Kỳ, cô dâu Lương Mĩ Lệ.....” Sau đó đóng dấu, chưa đến mười phút đã nghe chủ hôn nói: “Xong, hiện tại chú rể có thể hôn cô dâu.”

“Hửm?!” Hình như Ngũ A Ca không đoán được khi kết thúc có cái màn này, kinh ngạc nhìn Lương Mĩ Lệ.

“Ừ, chồng à, hôn một cái nào!” Lương Mĩ Lệ nhào qua, hôn một cái chụt lên môi Ngũ A Ca.

“Cái đồ T [Transgender = chuyển giới] này— dám ăn đậu hũ chồng tớ!” A Minh gương nanh múa vuốt ở chỗ ngồi của mình.

Trần Hải Thiên cười chảy cả nước mắt. Bởi vì ái tình, hôn nhân, hạnh phúc, ba thứ này chưa bao giờ là hằng đẳng thức [chưa được chứng minh], bởi thế giới này rất bất công; Bởi hấn là một trong hàng nghìn người nhận ra ái tình, cuối cùng bất lực để nó xoay người vụt mất; Bởi có một số thứ, hấn không biết phải đối mặt như thế nào.

2. Chương 2

Edit: Zet

Mỗi người tạo một kiểu, rất kỳ quái, bốn cái đầu với bốn màu tóc khác nhau cố nhét vào khung hình, chụp ảnh lưu niệm trước tòa án.

“Ba tháng sau ly hôn nhé bảo bối.” Lương Mĩ Lệ dùng tay dè lên huyệt thái dương, mắt khép hờ nhắc Ngũ A Ca.

“Được được được, Tiểu Vạn, khi nào mua vé máy bay xong sẽ thông báo cho cậu hay, đồ dùng của Meo trong mấy ngày tới đã chuẩn bị đủ.” Ngũ A Ca nói xong liền kéo A Minh lướt đi.

“Tớ cũng biến đây, còn mua bữa sáng cho bạn gái nữa.” Lương Mĩ Lệ phất phất tay, “Công việc sao rồi?”

“Thứ tư tới mới bắt đầu.”

“Bách Nhật Duy Tân Tiểu Vạn Vạn à, tớ ủng hộ cậu trên phương diện tinh thần.....” Còn chưa nói xong, Lương Mi Lị đã lúc la lúc lác bỏ đi, chỉ còn cái bóng của Trần Hải Thiên phủ dài trước cửa tòa án.

“Không dùng xác thịt ủng hộ là may rồi.” Trần Hải Thiên nhìn bóng ai kia xa dần mà thì thào, “Duy Tân Trăm Ngày..... Sau cải cách chính trị thì kết thúc, triều Thanh cũng kết thúc từ đây.” Là biệt danh mà hắn tự đặt cho mình, lúc ấy cảm thấy cái tên này rất thú vị, hiện tại chẳng hiểu sao lại cảm thấy quá xui xẻo, hắn thở dài vì sự kém cỏi của mình.

Đa số mọi người dùng mốc tuổi ba mươi để phân đoạn cuộc đời, còn đối với Trần Hải Thiên mà nói, là mốc hai mươi bảy tuổi.

Hôm nay hắn hai mươi bảy tuổi lẻ ba tuần, lần đầu tiên làm người chứng nhận kết hôn.

Hắn là hậu quả thường gặp trong thời đại này: là con trong gia đình đơn thân. Sống với mẹ, thỉnh thoảng mới gặp ba, không có anh chị em gái, không có thanh mai trúc mã, hồi nhỏ không có bạn.

Có lần hắn từng điều tra bạn cùng lớp, trong sáu người hắn chơi thân nhất có đến hai người thuộc gia đình đơn thân, ba người có dượng hoặc mẹ kế, chỉ có một là gia đình hạnh phúc, chỉ có một mà thôi, bởi vậy những đứa trẻ trong gia đình đơn thân hay gia đình mới dễ bị xa lánh khiến nhân cách lệch lạc và có bóng ma tâm lý. Tuy nhiên, có lẽ nhân cách của hắn bị lệch lạc nên mới nảy ra ý niệm này.

Tóm lại, trừ chuyện hắn chỉ hi vọng sống đến hai bảy tuổi ra, coi như nhân cách của hắn vẫn bình thường, lành mạnh.

Khi học trung học, hắn cuồng rock, năm mười lăm tuổi, hắn mê ban nhạc mà Kurt Cobain [1967-1994, là ca sĩ người Mỹ, được biết tới như một thủ lĩnh, một ca sĩ, một tay guitar điệu nghệ và là người viết nhạc cho Nirvana] hát chính nhất, vào một ngày cuối tuần đẹp trời, Kurt để lại di thư, tự bắn vào đầu mình một phát.

“I’m too much of a neurotic moody person and i don’t have the passion anymore, so remember, it’s better to burn out, than fade away.” (Tạm dịch: Tôi là một kẻ có xu hướng bị rối loạn thần kinh và tôi thậm chí chẳng còn niềm đam mê gì nữa, vì thế hãy nhớ, thà cứ cháy hết mình, còn hơn là cứ thế tàn phai)

Giữa những hàng chữ đơn giản lại ẩn giấu sự tối tăm tận cùng, hắn bị mê hoặc.

Khi đó truyền thông đua nhau nhắc đến một cụm từ: Câu lạc bộ Hai Mươi Bảy. Rất nhiều tay rock vĩ đại đã qua đời rồi trở thành huyền thoại ở cái tuổi hăm bảy. Đối với những kẻ đang ở kỳ phản nghịch, đối với một kẻ quái gở như Trần Hải Thiên thì chết ở tuổi hăm bảy là một chuyện cực ngẫu nhiên. Hắn đã viết trong bài văn của mình rằng: “Hi vọng lúc hai mươi bảy tuổi tôi cũng có thể viết một bức di thư vĩ đại.” Vì câu văn đó mà mẹ hắn bị mời đến trường.

“Tôi chỉ nuôi nó đến năm mười tám tuổi, sau đó nó muốn làm gì thì làm, nếu nó muốn viết di thư cũng là chuyện của nó.” Mẹ hắn đã nói với giáo viên như thế, “Có điều lúc Khang Hi mười lăm tuổi đã tiêu diệt được cả Ngao Bái, con tôi lúc mười lăm tuổi lại muốn viết di thư, tôi làm mẹ quá thất bại.”

Năm ấy mẹ Trần Hải Thiên bốn mươi hai tuổi, là giảng viên dạy Lịch Sử ở trường đại học, chuyên dạy về triều đại nhà Thanh, bài viết của bà được lên báo đôi ba lần. Thế mà hắn không phải là người hiền lành ngoan ngoãn được nhiều giáo viên khen ngợi, hay là một đứa trẻ tỏ ra hòa đồng với bạn bè đồng trang lứa trước mặt giáo viên, bởi vì mẹ hắn không có hứng thú trong việc khống chế con trai mình.

“Chỉ cần đừng làm bị thương bạn, dù có làm bậy thì đừng để bị bắt được.” Đó là cực hạn của bà, ngoài những chuyện đó ra muốn làm gì đều được, đội sổ cũng chẳng sao, đồng tính luyến ái cũng chẳng hề gì.

Ngày đó gặp giáo viên xong, bà dẫn hắn đi ăn vịt kho gừng, hai mẹ con nói những chuyện không đầu không đuôi.

“Mẹ từng giải thích ý nghĩa tên con chưa?”

“Rồi, là một đại hiệp của Lương Vũ Sinh [là một trong Ngũ Hiệp Đại Gia, gồm Kim Dung, Cổ Long, Ngọa Long Sinh, Ôn Thụy An], Giang Hải Thiên, cha là Giang Nam.” Trần Hải Thiên bĩu môi, “Dù đặt tên gì

cũng nên để ý tới tâm trạng của con chứ.” So với Kim Dung, mẹ hẳn thích Lương Vũ Sinh hơn, bởi vì truyện của Lương Vũ Sinh đều lấy bối cảnh nhà Thanh.

“Có tề hơ Trần Thế Di hay Trần Kinh Thiên không?” Kim Thế Di và Đường Kinh Thiên là hai vị đại hiệp trong một truyện khác. “Kỳ thật nó không phải là lý do duy nhất, còn một lý do nữa là mẹ rất thích câu thành ngữ: biển và trời cùng một màu.”

“Hửm?”

“Khoảng cách xa nhất trên thế giới không phải là yêu tới yêu lui, mà là đường chân trời, bởi dùng cách gì đi nữa cũng không tài nào chạm tới, cho nên dù thế giới của hai người có rộng lớn bao nhiêu thì vẫn giao nhau tại đường chân trời xa xôi ấy, con không cảm thấy nó đầy ẩn ý hay sao?”

“Dạ, mẹ, gọi thêm đồ ăn được không?”

Sau khi về nhà, mẹ hẳn ném cho hẳn một bộ cổ sự của Khang Hi, hẳn xem xong thấy rất thích ý, giống như thích rock vậy.

Nirvana, Dream Theater và tài liệu nhà Thanh trong phòng sách của mẹ chính là bạn đồng hành của hẳn suốt thời niên thiếu.

Tuổi tác lớn dần, hẳn từ từ mổ xẻ cái lý do “biển và trời cùng một màu” mà mẹ nói với hẳn: dù thế giới của mỗi người có rộng lớn bao nhiêu thì chỉ cần tìm được đường chân trời là có thể thấy được nhiều màu tương đồng, những màu bất đồng bị ẩn giấu và dần lắng xuống.

Nếu cho dễ hiểu là: tổ trưởng Lý nhú mày, phát hiện vụ án không đơn giản... [Đây là một lời kịch của tổ trưởng Lý (do Lý Phượng Tân đóng) trong hai vở kịch là “Mạng nhện màu lam” và “Đôi mắt trong đóa hoa hồng” vào năm 1990 ở Đài, sau câu nói này rất nổi tiếng trên mạng trước năm 2008, dân mạng sẽ dùng câu này để bắt đầu cho một chuyện mang ẩn ý nào đó]

Bởi vì tổ trưởng Lý đã tìm được đường chân trời.

Thời đại học, hẳn thi vào khoa lịch sử sinh học, một đường thuận buồm xuôi gió làm nghiên cứu sinh, năm thứ năm hẳn nhất được cô em thú vị Lương Mĩ Lị, sau đó cách một năm cũng làm nghiên cứu sinh, địa bàn của hai người là bán kính 10km quanh Vườn Bách Thảo, thay phiên giữ vai trò bạn gái bạn trai.

Mấy năm đó, cứ ba bốn ngày là chạm mặt nhau, ngồi ở một góc trường hát hò uống bia, trò chuyện, sau đó đập dẹp mấy cái lon, nói những chuyện sâu trong nội tâm của mình.

“Sau này cậu thật sự muốn làm trong ngành quảng cáo?” Khi vừa làm nghiên cứu sinh, Trần Hải Thiên đã hỏi Lương Mĩ Lị. Trừ việc nghề đó có liên quan đến đầu ra của hàng hóa thì hẳn không biết thêm gì nữa.

“Tạm thời thì không, hơn nữa cậu thấy tớ không có kinh nghiệm xã hội thì làm được trò trống gì?”

“Thế cậu muốn làm nghề nào?”

“Làm nhóm, đừng ngủ sớm dậy sớm, không phải công việc văn phòng, không ăn mặc lịch sự, không make up khi đi làm.” Lương Mĩ Lị vầy vầy điều thuốc, “Có lẽ làm ở bar, sẵn tiện làm quen với mấy loại thuốc, đùa bốn tình cảm, chiêm ngưỡng một bộ mặt khác của xã hội.”

“Chính xác là không phải để tích lũy kinh nghiệm? Cậu chỉ muốn sưu tầm tài liệu, tương lai viết truyện?”

“Khà khà, thông minh.” Lương Mĩ Lị nhướn mày tự đắc, “Lúc đó tớ sẽ lấy cái tựa là [Chuyện tình dục trần trụi nhất ở quán bar], cậu thấy nó hấp dẫn không?”

Hai năm trôi qua, Trần Hải Thiên làm ở nhà bảo tàng Viên Sơn, tiền lương và tiền thưởng cuối năm coi như dư dả, mỗi tuần nghỉ hai ngày, phong cảnh hợp lòng người, có lúc còn được sờ hiện vật, trừ chuyện thời gian như dài đằng đặc và không có hiệu suất, ăn uống luôn đơn giản, phải uống cà phê từ mấy hạt bị khét mua ở ngoài ra, mọi thứ còn lại đều rất tốt.

Lương Mĩ Lị mở cuộc cách mạng náo loạn gia đình để làm ở quán bar.

“Một khúc hai nháo ba thất cổ là vô dụng.” khi Lương Mĩ Lị nói lời này, hai mắt cô khép hờ, thần thái như cười như không, chuyển ly trà đá qua cho Trần Hải Thiên, “Ngay cả chuyện đoạn tuyệt quan hệ với mẹ tớ

cũng chuẩn bị xong, thân tình là một chuyện, vợ vét tài sản lại là một chuyện khác, cậu biết đấy, không thể để họ ảnh hưởng tới tự do của tớ được.”

“Ừ.” Đối lại là hẳn cũng sẽ làm vậy. Bọn họ giống nhau ở một chỗ, đó là yêu bản thân nhất. Bọn họ sống không phải để làm vừa lòng một người nào đó. Cách sống của họ không phải vì thỏa mãn cái tính thích không chế của người khác.

Khác nhau là, cách hành xử của Lương Mĩ Lệ rất mềm dẻo, từ không nhéo cho đến cứng rắn rồi mềm mại sẽ hạ thấp tới đa thương tổn; Còn hẳn thì thờ ơ lạnh nhạt đứng nhìn vạn vật bị hủy diệt, ngọc thạch câu phần.

“Chúng mình chết xong sẽ bị dày xuống mười tám tầng địa ngục.” Trần Hải Thiên thở dài.

“Có cậu đi cùng, tớ không cô đơn đâu—”

“Cố gắng tránh đi.” Trần Hải Thiên hít vào và thở ra một hơi.

“Hừ, cậu biết chuyện gì là vợ vẫn nhất không? Mẹ tớ chấp nhận tớ les, nhưng không để tớ dùng bằng thạc sĩ để làm ở quán bar.” Lương Mĩ Lệ nghịch nghịch lát chanh trang trí trên miệng ly, “Cho nên tớ muốn học lên giáo sư, lúc sách được xuất bản thì trên bìa sách sẽ đề là [Quán rượu của giáo sư les thuận tay trái, cung cấp cho các bạn những kiến thức tình dục cần thiết], cậu có thấy nó hài hước không?”

“Cậu làm gì cũng hài.” Trần Hải Thiên cẩn thận né tránh bả đao kia, “Hơn nữa mỗi thời đại đều có những chuyện kỳ lạ, như vua Đạo Quang [thời kỳ cai trị của ông gắn liền với sự kiện rất quan trọng trong lịch sử nhà Thanh đó là cuộc Chiến tranh Nha phiến. Cuộc chiến tranh này đã mở đầu cho việc các nước phương Tây xâm nhập và xâu xé Trung Quốc], quần áo rách nát còn mắc hơn lành lặn.”

“Văn nhân thú, lời nói ra luôn có cái mùi nấm mốc.” Lương Mĩ Lệ cầm lát chanh ném về phía hẳn, theo tiêu chuẩn ‘Một trăm người chưa chắc ra một thư sinh [trong cuốn “Tùy Bút” của Hoàng Cảnh Nhân thời nhà Thanh có một câu: Mười hết chín là kẻ khinh người, trăm chưa chắc ra một thư sinh]’, Trần Hải Thiên là một văn nhân [phần tử tri thức nho giáo, ngoài tri thức và học vấn, còn rành cầm kỳ thi họa, nghệ thuật tu dưỡng], từ ngoại hình, cách ăn mặc cho đến cách hành xử giống như văn nhân thời xưa.

“Có một ngày cậu sẽ là giáo sư.....”

“Nhưng tớ không phải là văn nhân, văn nhân chẳng liên quan gì đến nghiên cứu khoa học mà dựa vào tác phong và tư tưởng.”

“Tớ biết.” Trần Hải Thiên thích chỗ này nhất của Lương Mĩ Lệ, cô ấy không che dấu sự tức tởm của mình, cũng không lấy tri thức hay lập luận khoa học để trang trí cho bản thân, “Nhưng tớ là thư sinh [một sách], không phải văn nhân.” Đối với hẳn mà nói, văn nhân mang hàm nghĩa xấu.

“Đúng là trừ tớ ra thì không ai phát hiện được.”

“Có, mẹ tớ.”

“Văn nhân lờm, mau uống cho xong rồi về bảo tàng đi.”

Khi đó Trần Hải Thiên hai mươi bảy tuổi chẳng có ý nghĩ muốn viết di thư, ngược lại mẹ của hẳn ở Nhật gọi về hỏi: “Viết di thư đến đâu rồi?”

Lúc làm nghiên cứu sinh năm thứ hai thì mẹ hẳn di cư sang Nhật, sống cùng chú đầu bếp.

Chú đầu bếp đến từ Singapore, người thường coi chú là bếp trưởng của một nhà hàng nổi tiếng. Nhưng đối với mẹ, ông ấy chỉ là một ông chú biết nấu ăn, “Giống như mẹ dạy học.” Mẹ hẳn quan tâm đến giá trị tâm hồn của người đó chứ không phải địa vị xã hội, cái gì cũng cần phân cấp thì thật buồn cười, dù là bếp trưởng của nhà hàng cao cấp thì cùng lắm cũng chỉ là người xào nấu cao cấp, dạy đại học chưa chắc tài giỏi hơn dạy tiểu học.

Cho nên chết ở tuổi hai mươi bảy hay bảy mươi hai cũng chẳng có gì khác biệt. Câu lạc bộ Hai Mươi Bảy chỉ là một số liệu đã được thống kê. Nếu đã là huyền thoại, vô luận chết ở tuổi nào cũng là một huyền thoại, dù làm giám khảo một cuộc thi hát, cũng là một huyền thoại.

Bình thường như hần nếu để lại di thư ở tuổi hăm bảy, tự bắn vào đầu cũng chỉ khuấy động dư luận một thời gian sau đó bị lãng quên.

Cái chết và huyền thoại, hôn nhân và hạnh phúc, nắm chặt và thả lỏng..... Nhìn thì như cùng một màu nhưng khái niệm và chất lượng lại bất đồng, hai người đều hướng về đường chân trời nhưng không thể chạm vào, xa xôi vô tận.

Biển trời một màu, một người, cũng one; one người, cũng Vạn. Hần chỉ đang cố giả vờ là màu của Trần Tiểu Vạn. Chỉ có mẹ hần và Lương Mĩ Lệ mới thấy đường chân trời đó, hai người đều là tổ trưởng Lý.

Nhưng câu lạc bộ Hai Mươi Bảy vẫn tồn tại trong tim hần, lúc hai mươi bảy tuổi năm ấy hần trở về bảo tàng để thực hiện mấy nghi thức tạm biệt râu ria với đồng nghiệp, dọn dẹp bàn làm việc, nhét đồng ghi chép hội nghị và tài liệu tham khảo vào ngăn kéo, nhìn về phía cổ vật và vẫy tay chào tạm biệt.

Hơn phân nửa thời niên thiếu của hần tiêu hao ở trong phòng sách của mẹ, quãng đời thanh niên thì tiêu hao vào đồng tài liệu lịch sử, lúc trưởng thành thì tiêu hao toàn bộ cho viện bảo tàng. Hần thích loại sinh hoạt của người tri thức này, nhưng cũng cảm nhận được mình đang mệt mỏi, cảm giác này từ sau năm hai mươi bảy tuổi dần dần lớn dần.

Hần không muốn dừng mãi ở nơi này, hần phải đi đâu đó. Hần đã tự hứa với lòng, nếu không chết ở tuổi hai bảy thì phải để con người trước tuổi hai mươi bảy tuổi biến mất.

Hôm nay, hần hai mươi bảy tuổi lẻ ba tuần, vừa làm người chứng hôn, có một cô em gái thú vị và hai cậu bạn thân, đã từng yêu một người.

3. Chương 3

Edit: Zet

Rời khỏi tòa án, Trần Hải Thiên đến siêu thị gần đó mua sắm, nào là bánh mì nướng, bánh mì kẹp thịt, hoa quả, rau dưa, sữa, thịt ba chỉ, hần thích đi vòng vòng trong siêu thị, thích dùng đầu ngón tay lướt trên sản phẩm được đóng gói bắt mắt, thích nhìn làn khói trắng từ tủ đông bay lên, vây quanh một hộp lap xưởng dùng cho món lẩu.

Vài ngày trước còn cùng người kia ở nhà nấu lẩu, vừa cười đùa vừa đặt cua vào nồi lẩu đang sôi sùng sục, hương vị ấy còn chưa kịp bay hết, hần lại quay về tình trạng độc thân, nhưng sinh hoạt không có bất cứ thay đổi gì.

Hần thích người kia, bởi vì người kia đối với hần mà nói không hề có cảm giác tồn tại. Cho nên khi đối phương lấy sự tồn tại ra uy hiếp, mối quan hệ này liền biến thành nụ cười nhạt.

Đương nhiên cũng cảm thấy mất mát chút ít, nhưng chung quy là hai người họ quen nhau chỉ để tiêu sầu mà thôi, giống như hai chiếc cốc sứ được đặt cạnh nhau, cả hai đều dễ vỡ. Nếu là năm hai mươi bốn tuổi, hần cần một năm mới có thể chữa lành, nhưng nay hần đã hai mươi bảy, chỉ cần ra đầu ngõ mua hai chai bia là có thể giải quyết.

Hần nghĩ chia tay là chuyện tốt, lại được quay về nếp sống cũ.

Có điều hần khó tránh khỏi sẽ nghĩ: những người luôn đem chuyện chia tay ra uy hiếp rốt cuộc là quá tự ti hay quá tự tin? Bọn họ hy vọng được nghe câu trả lời thế nào? Bọn họ muốn chân tâm của hần, hay là muốn làm người thắng cuộc?

Xách một túi đồ ăn về nhà, cầm theo mấy tờ quảng cáo trong hòm thư, đi vào phòng khách, tiếng bước chân vang dội. Hần kéo rèm cửa ra, mở máy pha cà phê, cầm ly nước trái cây lên uống một ngụm, ngồi ở phòng khách ăn chè lạnh, mở TV xem Gió Lốc Đài Loan, cứ ba mươi giây máy pha cà phê sẽ phát ra thanh âm do hơi nước bốc lên, chờ Lưu Ngọc Anh bước ra diễn.

Hắn sống trong một con ngõ nhỏ ở rìa phía bắc thành phố, hai bên đường là hai hàng cây, với một loạt ngôi nhà ba tầng cổ xưa. Hắn nhớ lúc nhỏ nơi đây chỉ là một mảnh hoang vắng, ba hắn luôn nói rằng: một ngày nào đó Đài Bắc sẽ phát triển, đến lúc đó giá trị mảnh đất nơi này sẽ được nâng lên. Đây cũng là chuyện duy nhất mà ba hắn nhìn xa trông rộng.

Vài năm sau ba mẹ ly hôn, căn nhà này thuộc quyền sở hữu của mẹ hắn. Sau đó Đài Bắc đúng là rất phát triển, lan đến cả ngõ nhỏ này.

Rất nhiều hàng xóm biến mặt tiền thành cửa tiệm, cửa thay bằng kính trong suốt, sàn gỗ, nhạc nhẹ, ánh đèn sáng mờ, bóng cây rợp mát, khiến cho người ta cảm thấy rất cách điệu, bởi vì cuộc sống quá xô bồ, mỗi người đều cần một nơi thanh tịnh, mỗi người đều muốn giả vờ thoát ly khỏi thế giới đầy bon chen này.

Mà hắn cũng đang làm thế.

Hắn thích ở đây, ánh sáng ấm áp tràn vào phòng dễ dàng loại bỏ nhiều cảm xúc tiêu cực, hắn muốn biến ngôi nhà thành một cửa hàng nhỏ, tuy chưa biết sẽ bán cái gì, nhưng hắn đã quyết định trải một lớp sỏi trước cửa, khi dẫm lên sẽ phát ra âm thanh xột xoạt.

Hắn thích ngôi nhà này, cho nên dù bán cái gì cũng chỉ muốn người vừa mắt bước vào.

Xem xong Lốc Xoáy Đài Loan [Phim tên tiếng anh là Taiwan Tornado, dài 345 tập, chiếu lúc 8h tối thứ sáu, bắt đầu từ năm 2004 đến 2005], hắn đổ cà phê ra ly, ngồi cạnh cửa sổ trong phòng sách lầu hai, nhìn người qua kẻ lại bên dưới ngõ nhỏ. Trong một thành phố lớn, tại một ngôi nhà ba tầng mà hắn đang sống, uống cà phê, nghe nhạc Rickie Lee Jones [Rickie Lee Jones (1954), là một ca sĩ, nhạc sĩ, nhạc sĩ và nhà sản xuất người Mỹ], xung quanh là sách, cuộc sống mới sắp bắt đầu, loại cô độc mà đẹp đẽ thế này có chút khác với cách sống của thế tục, hắn gần như đã chạm vào hạnh phúc.

Hạnh phúc kết thúc khi Trần Hải Thiên uống xong cốc cà phê, mở máy tính ra, đăng nhập vào Mộng Cầu Vòng.

Hắn phát hiện hình như ID của mình bị người bạn dung tục lúc trước chửi mắng, trở thành xác quỷ, mặt khác trong danh sách có tận bốn người trở thành xác quỷ.

Cầu Vòng có ba con yêu quái, xác quỷ, đứt đầu, u linh bay.

Tuy hắn không thường vào Mộng Cầu Vòng cũng biết hệ thống thần bí này đang gặp vấn đề. Nghe nói sau khi ba con yêu xuất hiện, admin Võ Đại Lang mất ăn mất ngủ để bảo trì. Mất thấy sắp diệt yêu thành công, đột nhiên Võ Đại Lang nường tay, để ba con yêu tồn tại, cuối cùng trở thành một nét đặc sắc của Mộng Cầu Vòng.

Đạo hạnh của đứt đầu và u linh bay rất kém cỏi, chỉ cần người dùng thường xuyên đăng nhập là được. Nhưng xác quỷ thì khó nhằn hơn, nếu người dùng lâu lâu mới đăng nhập thì khả năng nhỏ hơn 1% là nó sẽ biến thành xác quỷ; đá không xong, đuổi không đi, trong thời gian ngồi gần người thì số lượng của nó càng gia tăng, xếp chồng lên nhau giống như da rắn đã lột bỏ.

Có hai cách để tiêu diệt nó: chờ hệ thống tự reset, hoặc là gửi tin nhắn nhờ Võ Đại Lang ra tay cứu giúp.

Không may là hệ thống có tự reset hay không còn phụ thuộc vào tâm trạng của Võ Đại Lang, mà những tin nhắn ấy thường thường sẽ bị ngó lơ, xem ra admin hứng thú với việc để nó thoải mái nhân bản đây mà.

Trước mắt người không đăng nhập lâu nhất là 762 giờ, tên là 'Nonight' cách một tháng trước, chuyện này được hệ thống ghi lại, rõ ràng một tháng nay Võ Đại Lang không chịu reset trang web, xác quỷ không ngừng xâm chiếm danh sách của người dùng dẫn đến tốc độ truy cập chậm hẳn, tiếng ai oán rung động trời đất, toàn bộ mod chỉ khoanh tay đứng nhìn, ngồi xem trò hay, cuối cùng mod thần bí nhất là Đại Thiên Sứ ra trận giải quyết.

Mod của Mộng Cầu Vòng, độ kỳ lạ không hề kém ba con yêu.

Tuy vậy đối với một số người đây là chuyện vui, còn chuyện mình biến thành trò vui cho họ lại là chuyện khác. Có lẽ giống với cảm giác giấy phê bình của mình bị treo ở bảng thông báo, Trần Hải Thiên nghĩ vậy, vừa thẹn vừa bất lực.

Hắn viết tin nhắn gửi Võ Đại Lang nhưng không ôm bất cứ hi vọng gì. Nói cho cùng thì hắn chỉ là người qua đường sử dụng trang web, không giống như nhóm người quản lý, cho nên đối với chuyện bất lực sẽ không muốn xuất lực.

“Này, xác quỷ kia, chúc mừng tiến vào trận chung kết.”

Màn hình hiện lên tin nhắn bỏ đá xuống giếng, hắn nhìn nhìn, đột nhiên muốn nổi giận, cái miệng người này đúng là quạ đen, “Chờ tôi lấy cúp xong sẽ đốt xuống cho cậu.”

“Thuận tay đốt luôn chiếc Ferrari và biệt thự đi, kèm Kim Đồng nữa, Ngọc Nữ để lại cho phái Cổ Mộ.”

“Không thành vấn đề, cam đoan tay nghề rất tinh xảo, mỗi một món trông như thật.” Phái Cổ Mộ khiến hắn nguôi giận hơn phân nửa.

“Này này, nhớ rõ cột tất cả lại thành nơ con bướm rồi đốt, nơ con bướm thít chặt hơn mai rùa đó!”

Trần Hải Thiên vừa tức giận vừa buồn cười, lập tức cầm điện thoại gọi cho ông ngoại ở Trung Lịch [TP huyện lớn thứ hai ĐL] đòi Ferrari và biệt thự, “Lấy Ipod hay một chiếc xe tay côn Harley đi cháu.” Ông ngoại nói.

“Ông ngoại, ông quá hiện đại.” Hắn nhin không được cười cười, xấu tính nói: “Trung thu con sẽ về, ông nhớ làm nhiều bánh nhân trứng.”

Cúp máy, Trần Hải Thiên trở lại máy tính đã thấy người đó trả lời.

“Nói thật, chút nữa nó sẽ mất, đừng khó chịu nữa.” Lời này cứ vững như bàn thạch, lẳng lẳng nằm đó không nhúc nhích. Tuy là an ủi nhưng không thể nhận nổi.

“Này anh bạn Nothing, xin hỏi muốn đời nào của Ferrari?” Thôi thì tiếp nhận sự an ủi đó vậy, sau đó dùng răng nanh cắn xé đối phương.

Ngày hôm sau, Trần Hải Thiên đăng nhập, phát hiện xác quỷ đã biến mất.

Hắn hơi bất ngờ, lại âm thầm cảm thấy may mắn. Nhất định là Võ Đại Lang bị sét đánh mới có thiện tâm trừ yêu giúp hắn. Hắn đang tưởng tượng ra một đạo sét bổ xuống, đánh trúng một người đàn ông thấp lùn đứng trên sườn núi.

Hắn cứ cảm thấy là lạ, nhưng không thể nói rõ, dường như hắn nghe được tiếng dịch chuyển của một tổ bánh răng nhỏ bé đang khởi động. Có lẽ hắn gặp may, bởi vì ngay cả hóa đơn hai trăm tệ hắn cũng chưa từng nợ.

Thôi. Hắn nghĩ, coi như Võ Đại Lang đã biết hối cải, đại xá tứ phương, tóm lại từ nay về sau hắn sẽ ngoan ngoãn làm một người qua đường.

Hắn nhấp vào hộp thư, gửi tin cho Nothing.

“Lý phu nhân bị án treo, Hoàng Bình Thu cũng vậy, Lưu Ngọc Anh đang bị án treo, Mặt Khổ Qua chưa biết [một loạt những nhân vật trong phim Lốc Xoáy Đài Loan, mặt khổ qua ý chỉ nhìn lúc nào cũng buồn buồn, là nhân vật Phương Gia Nghi].”

4. Chương 4

Edit: Zet

Trần Hải Thiên chưa bao giờ phí tâm vào mấy vụ đặt nick, hắn tham gia Mộng Cầu Vòng đã bảy năm, chỉ xài qua hai ID, không giống với Lương Mi Li.

Dựa theo cách nhìn của Trần Hải Thiên thì Lương Mĩ Lệ bị tính cách phân liệt. Dùng nick gì để quen người nào, dùng thân phận gì để nói chuyện gì, mỗi một lĩnh vực hoạt động bằng một nick khác nhau, tất cả đều được phân chia rành mạch, uyển chuyển tự nhiên, không bao giờ lẫn lộn.

“Tớ thích biến mình thành nhiều loại người, tớ muốn dùng nhiều thân phận khác nhau để quen bạn gái.” Lương Mĩ Lệ từng giải vây cho bản thân như thế, lúc thay đổi ID còn không quên kèm thêm định vị, “Đôi khi cũng lẫn lộn, quên mất mình từng thích mặc gì.”

“Cậu có thể bớt mua quần áo đi.”

“Đây là thời đại internet khiến nhân cách bị thiếu hụt đó bảo bối à, vừa muốn được mọi người nhìn chăm chú, vừa muốn ẩn mình không để ai thấy, cuối cùng trở nên vụn vẹo, tuy vậy tớ vẫn xử lý được.” Lương Mĩ Lệ giới thiệu một dàn ID đang sử dụng, “Tất cả đều là của tớ, nick này là một cô gái yêu ca hát, còn cái này là kỹ nữ nặc danh, cái kia phụ trách đi hộp đêm.....”

“Bệnh hoạn.” Hấn thét lớn một tiếng.

“Không bệnh hoạn thì sao làm em gái thú vị của cậu được.”

“Nói cũng đúng.”

“Cậu nên biết, trên mạng ai mà chẳng dối trá, mọi người chỉ thích đùa giỡn, giả vờ như mình rất hiểu biết, ví dụ họ bàn với cậu về A Clockwork Orange [Tiểu thuyết ngắn của Anthony Burgess, đầy máu me và tiếng lóng] nhưng chưa chắc họ biết nó đáng giá bao nhiêu bằng Anh.” Lương Mĩ Lệ chém gió không ngừng, đột nhiên chỉ vào Trần Hải Thiên, “Nào giống như bọn đàn ông các cậu, có động tới 60 cm [Dùng chỉ âm đạo đàn bà, dài=dâm, cần JJ dài mới thỏa mãn, bên đó bọn con trai hay nói với nhau câu này].”

“Này..... sâu nhất cũng chỉ 50 cm thôi mà?”

Trần Hải Thiên biết rõ, vấn đề này gay so với les thì thoải mái hơn. Hấn cũng từng quen trên mạng rồi hẹn gặp ở ngoài, nếu ấn tượng tốt thì nhanh chóng đến với nhau, có điều một khi đã quen với câu chữ trên mạng, khi giáp mặt sẽ gượng gạo, đối phương khiến mình cảm thấy nhột nhèo, nhờ ấn tượng tốt lúc ban đầu chỉ đủ chống đỡ được một tháng.

Trải qua vài lần, hấn học được cách phân biệt giữa ảo và thực, cự tuyệt mọi khả năng có liên quan đến đời thực, hấn vứt bỏ cái ID đã dùng năm năm, tạo một ID mới, bắt đầu một lần nữa.

Đây là giai đoạn mà gay nào cũng từng trải qua, nếu đã qua sẽ trở nên yên phận, bởi vì tâm đã mệt.

Khi đăng ký ID mới, ‘one’ đã bị sử dụng. Mất one vạn sẽ thành Noone, lúc điền nickname hấn đã dùng Noone nghĩa là ‘Không có ai’, đối với hấn mà nói ID dễ nhớ là được, có thể chứa ẩn ý càng tốt, Noone là cái tên tốt nhất rồi, hấn không muốn lao tâm suy nghĩ xem nên đặt ID gì có liên quan đến mình.

Đôi khi buồn chán cùng cực, Trần Hải Thiên sẽ đăng nhập, chui đầu vào nhóm bạn ảo rèn luyện kỹ năng hội thoại, nhưng hấn rất cẩn thận khi sử dụng ngôn từ, bởi vì lời nói và chữ viết đều có giá trị.

“Mỗi chữ viết ra thể hiện khí phách, lời ra khỏi miệng như nước đổ khó hút.” Từ nhỏ mẹ hấn đã dạy như thế, “Ở thời của mẹ, có sách mới được đọc, có giấy bút mới được viết, có lên báo mới được phát biểu ý tưởng, trao đổi với nhau đều dùng thư viết tay, ngoài bì phải dán tem.”

“Con biết.” Trần Hải Thiên từng thấy một thùng thư của mẹ dưới sàn, có học sinh gửi đến, cũng có độc giả của mẹ gửi đến, thật sự rất nặng.

“Chữ viết rất trân quý và có giá trị, gửi qua bưu điện còn phải tính thêm phí.”

“Đã rồi—”

Chữ viết có giá trị, cho nên hấn gia nhập vào nhóm người qua đường trên mạng, trốn ở chỗ tối trong Mộng Cầu Vồng, chỉ rình coi rồi tự hiểu và tự lý giải.

Tháng sáu năm ngoái là vừa tròn một năm Trần Hải Thiên trở thành Noone khiêm tốn, một tối thứ sáu nào đó, trời rất nóng, hấn làm món sủi trường là mỳ vằn thắn thêm một quả trứng, pha một bình hồng trà,

xách máy tính ngồi đối diện TV ở sofa ngoài phòng khách, khoan chân lại, bắt đầu thưởng thức bộ phim cuối tuần.

“Có thể nói chuyện với cậu không?”

Lúc tin nhắn gửi đến, hắn đang xem Truy Tìm Nemo thì nghe được một tiếng ‘ting’, lúc đó mới phát hiện mình còn treo nick ở Mộng Cầu Vòng, thời gian là 2 giờ sáng thứ bảy, hắn nhanh chóng từ chối một cách lịch sự: “Xin lỗi, đang xem phim, không tiện cho lắm.”

“Làm phiền rồi, mà cho nói một câu, ID của chúng ta khá hợp nhau, giống như câu đối vậy.”

Đối phương nhắn lại, hắn đành nhấn nút tạm dừng bộ phim đang xem, mở hồ sơ người sử dụng, thấy ID song song với mình.

Nothing, không có gì; Noone, không có ai.

Hắn tính toán độ dài của câu đối đó, ngón tay vẽ vẽ lên mặt bàn, dựa vào độ dài làm hoành phi [Hoành=ngang, phi=pho bày, là những tấm biển gỗ trình bày câu đối theo chiều ngang treo bên ngoài cửa, thường có bốn chữ] cho câu đối này.

Hai người “No”, hai người “không có”, bốn từ phủ định. Tứ đại giai không? Bịa đặt? Vô..... vô..... ngũ ngũ lục lục?

“Đặt hoành phi ở đâu?” Hắn đang suy nghĩ tới chỗ ngũ ngũ lục lục thì bị gián đoạn, tạm dừng trả lời đối phương.

“Cơ quan nhà nước.”

“[Bốn giờ chiều cơ quan nhà nước] tương đối sát với đầu đề.” Trần Hải Thiên không nhịn được muốn cười, cơ quan nhà nước cũng ngũ ngũ lục lục hóa ra vừa đúng với tiêu chuẩn hoành phi.

“Cửa cơ quan nhà nước hẹp và cao đấy.”

Sắc bén, Trần Hải Thiên nghĩ, mà hắn thích nhận loại sát thương này, người này đáng để hắn dừng lại giữa phim.

“Xin lỗi, tôi quên cậu đang xem phim, không quấy rầy nữa.” Nothing trả lời.

“Không sao, mấy con cá đó cũng chẳng chạy mất.”

“Cá? Truy Tìm Nemo? Thật thú vị, Noone xem No One.”

“Thú vị? Là sao?”

“Cá Nemo có thể hiểu là No One, trong thần thoại Hy Lạp cũng có một câu chuyện về No One.....”

Đêm hôm đó hắn không xem hết phim Finding Nemo, nhưng thông qua Nothing, hắn biết thêm hai thần thoại Hy Lạp. Một là quái vật một mắt Sicily, hai là Minotaur bị nhốt trong mê cung.

Hắn phát hiện Nothing không chỉ là một cỗ máy kể chuyện mà còn là một người trình bày có logic, không giống với đám người hay ba hoa chuyên nói lời châm chọc trên mạng.

Nothing kể xong câu chuyện, bọn họ bàn bạc và chứng minh, sau cùng nhất trí cho rằng chợ đêm, Carrefour [trung tâm mua sắm], Mộng Cầu Vòng đều là mê cung, vây khốn những con Minotaur.

Trước khi ngủ, Trần Hải Thiên hỏi Nothing, “Sao có hứng tìm người nói chuyện?”

“Ăn cái lẩu Thái no quá.”

Trần Hải Thiên hiểu ra, khi cái bụng được thỏa mãn, cái đầu sẽ trống rỗng [do tiêu hóa nên máu dồn xuống dạ dày và ruột non để hấp thu chất dinh dưỡng, đó cũng là lý do không nên ăn trước khi học], “Sao chọn tôi?”

“Gặp sáu người làm mod của diễn đàn, tôi chỉ nói chuyện với bốn người, hai người muốn tình một đêm với tôi, một người thì tranh luận với tôi về nguyên lý của Foucault [nhà vật lý người Pháp], còn muốn tôi nói

thêm mấy chuyện khoa học khác, một người thì nói về chủ nghĩa tư duy điện ảnh hiện đại, hại tôi muốn phun cả nôi lẫu ra luôn vậy.”

Hắn bật cười, “Có một bộ phim, nữ chính nường người tình của chồng mình lên rồi xẻ thịt ăn.”

“Thật là tràn ngập chủ nghĩa tư duy hiện đại, tôi lại muốn ói nữa rồi, anh bạn Noone à.”

“Chúc ói thuận lợi nhé bạn Nothing.”

Đêm đã khuya, trời sắp ửng sáng, hắn cảm thấy ly nước trong lòng đã đầy.

Sự việc đã nghiêng một cách thông thả về hướng khác, rất khó phát giác, đợi đến nửa năm sau Trần Hải Thiên mới nhận ra được, hắn và Nothing đã biến thành tháp nghiêng Pisa.

Hắn muốn nhìn kỹ như điều tra viên, mở lịch sử nửa năm trước, phân tích từng câu từng câu, muốn tìm ra câu nói nào đã khiến hắn và Nothing nghiêng thành cái dạng này, bởi vì chuyện đã xảy ra, không thể quay đầu lại.

“Dê muốn quen với dê, ngoài việc dựa vào cách đối xử còn phải phủ thêm một lớp da dê.” Nothing biện giải như thế.

“Hai lớp rất nóng.” Trần Hải Thiên hiểu, ai cũng tự giác nguy trang cho mình thêm một lớp, bao gồm cả hắn.

“Dùng nóng vội, tôi sẽ cởi từng cái, muốn nhìn càng sâu thì phải tích lũy điểm!”

Lại nữa rồi. Hiện tại Trần Hải Thiên đã tập nhận ra dựa vào câu then chốt nào sẽ khiến cuộc đối thoại trở nên dung tục, nhưng hắn đã dần nghiện nó, không thể từ chối, “Có chiết khấu không, Jennifer?”

“Đương nhiên có, Jack, tôi sẽ đốt điểm chiết khấu để đưa cho cậu.”

Hắn không chán ghét loại đối thoại dung tục này, dù dung tục cũng có tiêu chuẩn của dung tục, tựa như uống say đánh túy quyền, đây là hai chuyện khác nhau. Nothing là cấp tông sư của túy quyền, có nền tảng tri thức vững chắc, tiền lùi thỏa đáng, có thể dùng đúng vào điểm mấu chốt của Trần Hải Thiên, hơn nữa cực kỳ cuốn hút, có thể khiến Trần Hải Thiên tự nguyện chấp nhận cá mè một lứa.

“Có tài năng ẩn giấu lắm đấy, cái này gọi là dùng xúc xích để dạy, à không, là đôi bạn tiến bộ, A hỗn hển thì B cũng hỗn hển.” Nothing nói. Từ tượng thanh ‘hỗn hển’ này được Nothing thích nhất, ẩn ý rất thâm sâu.

“Dùng kiến thức để dạy mà cũng hỗn hển là sao?” Trần Hải Thiên tỏ ra vô lực, cảm thấy không nên tranh cãi nữa.

“Chẳng biết, vậy cậu thử làm đi rồi tôi nói cho nghe.”

Trần Hải Thiên muốn dừng cuộc trò chuyện dung tục ngay tại đây, cách một ngày sẽ nhận được tin của Nothing, đây là cách bọn họ giao tiếp trong nửa năm qua, chỉ gửi qua gửi lại mà thôi.

“Cần bổ sung: kỳ thật tôi rất thắc mắc, ID và nickname của tôi và cậu có vẻ như cùng chung ý tưởng, nói chuyện càng lâu, tôi lại càng phát hiện cậu có thể tiếp thu sự thối nát của tôi, vì thế tôi mới cởi bỏ một lớp da. Tôi cũng quen một người rất lâu, nhưng người đó không phát hiện ra hai tầng da dê của tôi, chóng mặt thật đấy. Chú ý: xúc xích BlackBridge [là nhãn hiệu xúc xích được tin dùng và ưa chuộng nhất tại Đài Loan] ăn ngon hơn xúc xích để dạy.”

Trần Hải Thiên dở khóc dở cười. Nothing né một đề tài quá nghiêm túc bằng sự dung tục, dùng câu chữ rất cẩn thận. Mềm mại, tỉ mỉ, lần chút áp lực.

Hai người quả là rất ăn khớp, bọn họ không thích đánh chính diện.

Nhưng mà trên mạng ai có thể nhận ra ai, hắn cũng không muốn biết dưới lớp da dê ấy đã che dấu cái gì, Nothing đã mang đến lạc thú cho thế giới ảo đầy nhật nhèo này, chỉ cần như vậy là đủ rồi.

Vì thế hắn trả lời: “Tôi sẽ đốt hai hộp BlackBridge cho cậu, cam đoan rất hỗn hển.”

Từ lúc đó, bọn họ coi hộp thư như hốc cây, nói dăm ba câu. Có khi một tuần không nói gì, thỉnh thoảng Nothing gửi một tin nhắn ngắn, không đầu không đuôi, không đầu không ngựa, kiểu như: vừa bơi về nhà thì ngừng mưa, khi ăn cơm không thể xoay cổ.

Có khi Trần Hải Thiên trả lời lại, có khi chỉ nhìn không nói gì, có khi chủ động gửi tin, nói một vài câu không có giải thích: vằn thắn thịt chia tay với vằn thắn da, đọc biên niên sử của Khang Hi lần thứ 163.

Đôi khi Nothing gửi những tin rất nghiêm túc, đa số là hỏi xem gần đây đã đọc cái gì, nghe được chuyện gì, có gặp con chó nào trên đường không, Trần Hải Thiên cũng sẽ nghiêm túc trả lời, tuyệt không dài dòng khi kể về những sinh hoạt ngày thường.

Thế mà bọn họ chưa từng nói cho nhau nghe thông tin về đời thật, Trần Hải Thiên không hề đề cập tới Đài Bắc, gia đình, công việc, bề ngoài hay bất cứ vấn đề riêng tư nào, hẳn cũng chưa bao giờ hỏi Nothing; mà Nothing cũng vậy, không đề cập tới, không hỏi. Giữa bọn họ chỉ có ID là mối liên kết duy nhất.

Noone và Nothing, ý tưởng giống nhau. Bọn họ không lo lắng đối phương sẽ lộ ra một mặt khác, bởi vì họ chỉ tồn tại trên mạng mà thôi, không chạm vào được.

5. Chương 5

Edit: Zet

Để con người trước năm hai mươi bảy tuổi biến mất là cách nói lãng mạn, nói trắng ra chính là đổi nghề. Nhưng muốn chuyển thành nghề gì, Trần Hải Thiên chưa quyết định được.

Hắn liệt kê gần hai mươi công việc mình thấy hứng thú, muốn trải nghiệm, từng bước từng bước suy xét con đường mới.

Sách, bánh đậu đỏ, nhạc rock, cà phê, mì Ý, khắc con dấu, tạp hoá.....

Hắn muốn thêm phim, nhưng phim không phải thứ tự hắn có thể làm được. Hắn có thể mở hiệu sách, bán nhiều đầu sách; Có thể mở cửa hàng băng đĩa, đại lý bán nhạc nước ngoài; Hay một tiệm cà phê bán thêm đồ ăn nhẹ tự làm, hoặc một loạt bánh độc quyền, chỉ có hai loại mì Ý..... Nhưng hắn không thể tự làm một bộ phim, quay phim cần một tập thể, không tránh khỏi cảnh chen chúc trong một đám người.

Tập thể mang đến rất nhiều áp lực, quá nhiều bước sóng sẽ quấy rối hắn, hắn rất miễn cảm với cảm xúc của người xung quanh. Có vài người cảm xúc gọn gàng, không cần người khác an ủi hoặc vỗ về, ví như Lương Mĩ Lị, bảo tố sấm chớp rầm rầm là xong; ngược lại có vài người như mưa dầm liên miên, kéo người khác chìm theo.

“Loại người này giống như hiện trường án mạng, mình mảy mề tiết máu, hại người khác buồn nôn gần chết.” Hắn từng nói vậy với Lương Mĩ Lị, “Làm người ta không còn ham muốn ăn thịt nữa.”

“Bởi vì cậu không có anh em.” Lương Mĩ Lị nói thế, “Hồi nhỏ tớ nôn đủ rồi.”

“Chả liên quan gì đến anh em cả.” Hắn lắc lắc đầu, “Do gene đấy.”

Hắn cũng từng cho rằng mình là con một nên nhân cách bị thiếu hụt, sau này mới hiểu ra là do gene quyết định, nó có thể quyết định kẻ thông minh lẫn thủ đoạn, cũng có thể tạo ra kẻ chỉ có sự thông minh nhưng chẳng thủ đoạn, kỹ năng mềm cũng là một dạng thông minh. Dù cho có mười người anh em đi chẳng nữa thì ở chung với đám người đó cũng khiến hắn khó chịu.

Vì không muốn biến mình thành một kẻ ngốc vụng về giữa đám đông, Trần Hải Thiên sử dụng kỹ năng [dùng câu trả lời ngắn gọn để trả lời], cũng thu hẹp phạm vi giao tiếp, nhưng hắn biết, hắn không thể duy trì lối sống đó mãi được, không phải hắn không muốn mà là hắn không làm được.

Hắn không phải người liều lĩnh theo đuổi giấc mơ, càng không phải người có tâm hồn lãng mạn. Hắn không lãng mạn.

Còn hiệu sách, tiệm bánh đậu đỏ, tiệm đĩa nhạc, tiệm cà phê, tiệm mì Ý..... Lợi nhuận không nhiều nhưng đủ thanh toán các loại chi phí sinh hoạt hằng ngày, tạm thời không lo lắng nữa. Hấn đang sống năm hai mươi bảy tuổi, không có thói quen suy xét những chi tiết nhỏ trong cuộc sống.

Hấn quyết định bắt đầu từ hiệu sách, đứng vào hàng ngũ nhân viên ở hiệu sách Tinh Hoa, phụ trách khu văn học, chờ mong viễn cảnh mùi sách và giá sách nâu sẫm tràn ngập tuổi hai mươi bảy. Hấn đặt tên cho giai đoạn này là Bách Nhật Duy Tân. Hấn thích âm luật của bốn chữ này, trong sáng có tiết tấu, không giống như ‘Sự kiện Tĩnh Khang’ thật sỉ nhục cách phát âm.

Một trăm năm là con số đẹp, có thể dùng để phổ biến luật mới, cũng có thể dùng để binh lính canh giữ công chúa [tình tiết trong một bộ phim], đương nhiên cũng có thể dùng để khảo nghiệm xem hấn có thích hợp với công việc này hay không. Hấn đã bỏ qua cuộc cải cách chính trị khiến Thanh triều diệt vong, hay chuyện một binh lính đào ngũ ngay ngày thứ chín mươi chín.

“Hình như con tớ nhất đầu phải con này?” Trước ngày hấn đi làm ở hiệu sách, Ngũ A Ca và A Minh đem Meo Meo tới, hấn nhìn con mèo Ngũ A Ca đang bế, thầm nghĩ ngờ.

“Đúng là nó, chỉ tăng lên bốn kí thôi.” Ngũ A Ca nhét con mèo vào lòng Trần Hải Thiên, “Này, Meo Meo, có nhận ra cha nuôi không? Là ân nhân cứu mạng của mày đó.”

“Meo.” Dường như nó biết lấy lòng hấn, cứ đứng đưa cái đuôi qua lại.

“Đây là túi cát vệ sinh, còn đây là con chuột túi nó thích nhất, dùng để mài móng, kia là sổ tay nuôi mèo, điều cần lưu ý tớ đã ghi sẵn trong đó rồi.” Ngũ A Ca vút một đồng dưới chân hấn, sau đó thò tay bầu mặt Meo Meo hai cái, “Daddy với cha đi chơi mấy ngày, Meo Meo ngoan ngoan nghe lời cha nuôi nhé.” Nói xong hai người bay nhanh như cơn gió.

Trần Hải Thiên nhìn con mèo, con mèo cũng nhìn hấn.

“Meo.” Nó giẫy dụa nhảy ra khỏi lòng hấn.

“Meo Meo..... Hai người cha của mày coi mày là heo à?” Trần Hải Thiên ngồi dưới đất nhìn con mèo đốm đang ngoe nguẩy cái đuôi, hấn không thích dùng điệp từ gọi bất cứ thứ gì, hấn cũng cảm thấy mấy vật đó không thích bị gọi thế, chỉ là những thứ đó không có năng lực biểu đạt mà thôi.

“Đổi tên nhé?” Trần Hải Thiên nhìn cục lông đốm cam năm kí, “Tiểu Quất? Nhóc Cam? Lòng Đỏ? Tiểu Hổ? Khoai Lang? Noone? Không Có Meo?”

Đều không thích cả. Trần Hải Thiên suy nghĩ một phen, “Pudding? Cơm Chiên Trứng? Đầu Sư Tử? Bánh Thịt Heo? Khoai Tây Phô Mai? Tiramisu? Nấm Cơm Bí Đỏ Hương Tỏi?”

Đầu Meo Meo gối lên hai chân trước, híp mắt nằm trên sàn, cái đuôi chốc chốc cứ đứng đưa. Căn phòng dần nóng lên vì nắng hè quá chói chang, cực oi bức.

“Thôi.” Trần Hải Thiên đứng dậy đến tủ lạnh lấy đồ uống ra, ngắm phố phường xuyên qua tấm rèm cửa, nắng gắt thích hợp cho việc đem quần áo ra phơi, quanh người hấn toát ra sự thỏa mãn, “Mặt trời thật lớn.....”

“Meo.”

“..... Mặt trời thật lớn.”

“Meo.”

“Mặt trời?”

“Meo.”

“Thật lớn?”

Con mèo ngoe nguẩy cái đuôi.

“Mặt trời?”

“Meo.”

“Rồi, rồi.” Trần Hải Thiên mở một hộp thịt gà dành cho mèo, đặt trước mặt Mặt Trời, sau đó ngồi bên cạnh nhâm nhi tách trà Ô Long, hần vươn một đầu ngón tay, dùng đầu ngón tay gãi nhẹ dưới cổ Mặt Trời, nó phối hợp với ngón tay của hần trông rất dễ chịu, “Cha mày chân trước vừa mới đi, cha nuôi đã giúp mày đặt cái tên thật hay, rất có hiệu suất đúng không Mặt Trời?”

“Meo.”

Ôm Mặt Trời, xem xong Lốc Xoáy Đài Loan chiều trong ngày hôm nay, Trần Hải Thiên đăng nhập Mạng Cầu Vồng, trong hộp thư đã có sẵn một tin nhắn của Nothing.

“Bất kể vai diễn này thối nát cỡ nào, nếu dựa vào diễn xuất, tôi nghĩ Viên Chí Long diễn tốt nhất, tuy mỗi ngày người này đều mặc một bộ tây trang màu tím quái gở.”

Hần lập tức trả lời: “Bị Lưu Ngọc Anh và người nhà họ Hoàng gài bẫy!”

Trừ những lời này, hần không thể tìm câu nào khác đủ để diễn tả sự phẫn nộ trong lòng.

“Mặt Trời! Người nhà họ Hoàng rất quá đáng! Quá đáng lắm! Quá đáng lắm! Cha nuôi đau lòng quá—” Hần lay lay Mặt Trời.

“Meo?”

“Con mèo tự chọn tên, tôi tính đặt cái tên Noone cho nó.” Hần thấy Nothing đang online liền kể về Mặt Trời.

“Noone, không được cần! Noone, lại đây ăn cơm! Noone, sô pha không phải chỗ cho mày mài móng! Noone, mau dọn phân của mày đi!”

“Cám ơn cậu đã dập tắt ý định đó.” Hần cúi đầu nhìn Mặt Trời đang tắm nắng, đôi mắt mở to đen tròn trông cực kỳ vô tội.

“Tôi thích vệt trắng, nhỏ nhắn, dễ nuôi lại rất sạch sẽ, cứ cho nó một chậu nước ấm nó sẽ tự tắm, ngoài ra còn có thể huấn luyện nó thành thầy bói.”

“Nhưng khi sờ vào không có xúc cảm.” Trần Hải Thiên khom lưng ôm Mặt Trời lên, xoa nắn rất dẽ tay.

“Xúc— cảm— quả thực rất quan trọng! Vệt trắng sẽ nhảy lên vai rồi cho cậu một vũng, bởi vì loài chim không có cơ vòng [chức năng co thắt], thuộc loại ném bom bất ngờ, xúc cảm từ cái vũng ấy không giống như người thường—”

Hần ôm Mặt Trời bật cười, nói chuyện đã hơn một năm, hần biết chữ nào mở chốt dung tục của Nothing, lần nào cũng đúng. Nhưng hần cũng biết, một phần là vì Nothing cố ý hòa theo hần. Hần ấn chốt mở, Nothing sẽ phát ra ánh sáng, ầm ập được sinh ra trong thời gian ngắn.

“Mặt Trời à, tên này rất dễ tiện, thấy là phải chạy ngay, biết chưa?” Hần nắm chi trước của con mèo, dùng vuốt đánh lên cái tên Nothing trên màn hình.

6. Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Zet

“Tổ độc thân hai mươi phút.” Chiều ngày thứ mười hần làm ở hiệu sách Tình Hoa, Lương Mĩ Lệ chạy đến, đi bên cạnh Trần Hải Thiên đang đẩy xe sách, trái phải lăm nhăm: “Mới ăn cơm ở dưới lầu, sẵn tiện lên đây báo cho cậu nghe một tin.”

“Tin gì?”

“Cô ấy muốn truyền kinh nghiệm sống lại cho tớ, muốn tớ ‘tốt’ hơn, còn nói quá khứ của tớ chỉ như một chuyến đi đại tiện.” Lương Mĩ Lệ vừa nói vừa ợ một cái.

“Tại sao phải sống theo tiêu chuẩn của người khác?”

“Tiểu Vạn, cậu luôn biết trọng điểm tớ muốn nói là gì,” Lương Mĩ Lệ thở dài, “Đại khái là tớ bị dọa, tạm thời không dám quen bạn gái nữa.”

“Tớ cũng vậy, toàn gặp phải đầu trâu mặt ngựa, người sau còn hơn người trước.” Trần Hải Thiên cười trù, “Với lại cái hiệu sách này cũng khiến tớ đủ phiền rồi.”

“Cậu đã xem tập ngày hôm qua chưa? Anna bị con tiện nhân đâm lên sau lưng.” Lương Mĩ Lệ nhìn Trần Hải Thiên cười khở, nói tiếp: “Sau đó Viên Chí Long nói hấn bị An Kỳ hại.”

“An Kỳ thì vu oan cho Lý Lỗ Tô và A Đức.” Trần Hải Thiên nói xong ngừng một lát, “Tội mình thế mà lại thảo luận ‘phim tám giờ’ ở hiệu sách, đúng là có phong cách.”

“Tớ cũng nghĩ thế.”

Bách Nhật Duy Tân diễn ra ở hiệu sách đến ngày thứ mười chín thì Ngũ A Ca và A Minh về, tạt qua chỗ hấn đón Mặt Trời đi.

“Quà hả, cậu thích nhất là người bánh mì chứ gì.” Ngũ A Ca lấy người bánh mì ra đưa cho hấn.

“Ở Ý có bán thứ này?” Trần Hải Thiên dùng tay nhéo nhéo mặt nó, nhìn thoáng qua nhãn hiệu, “Made in Taiwan.....”

“Mua lúc quá cảnh ở Hong Kong, khi lên máy bay mới phát hiện.” A Minh cười cười lắc đầu, “Đây mới đúng là quà mua ở Ý, đồ thủ công đó.” Nói rồi lấy ra một túi chocolate.

“Cám ơn.” Trần Hải Thiên nhìn chocolate được bọc bằng túi giấy trong, nở nụ cười hài lòng, sau đó xếp hành lý của Mặt Trời lại đưa cho A Minh, “Meo Meo tên là Mặt Trời, tự nó chọn.”

“O sole mio [mặt trời của tôi]? Rất hợp với nó đó, này Mặt Trời, chào tạm biệt cha nuôi đi.” Ngũ A Ca ôm Mặt Trời đang cọ cọ vào chân mình lên, cầm chi trước của nó vẫy vẫy, “Công việc ở hiệu sách sao rồi?”

“So với dự kiến tệ hơn nhiều, chẳng khác gì bãi chiến trường Tu La đầy gió tanh mưa máu.” Giọng nói của Trần Hải Thiên không giấu được sự thất vọng. Hấn cứ nghĩ bản thân sẽ thâm lặng làm bạn với sách suốt ngày, kết quả là hấn và sách đang tàn sát lẫn nhau, giống như đứa bé háo hức mở hộp kẹo ra, kết quả chỉ nhìn thấy một đồng giấy gói vậy.

“Cậu là kẻ gặp thần sát thần, núi băng Trần Tiểu Vạn.” A Minh nở nụ cười ảm áp cổ vũ, “Giết sạch bọn chúng.”

Mặt Trời đi rồi, căn phòng có vẻ trống trải, gia đình hấn ở nước ngoài, bạn bè không thiếu, chỉ là tạm thời chưa nhận ra cuộc sống mới này thiếu cái gì. Trần Hải Thiên nằm trong căn phòng đã sống hai mươi bảy năm, thời gian như thể ngừng trôi.

Ngũ A Ca từng ở chung với hấn, hai người ăn uống chơi bời cả ngày, đó là khoảng thời gian phóng túng nhất, rảnh rỗi thì tán hươu tán vượn; còn A Minh mới là bạn tâm giao của hấn, thỉnh thoảng trao đổi với nhau về quan điểm chung, suy nghĩ về sự sống và cái chết, nhưng cực ít đi dạo phố và ăn cơm chung.

Khi giới thiệu Ngũ A Ca với A Minh, hấn nào đâu biết mình sẽ mất đi một người ở chung, cũng không ngờ Ngũ A Ca lại bị câu đi, nuôi con mèo hấn nhặt được, còn cưới cả em gái thú.

“Lúc nhìn cậu ấy cười, tim tớ đập rất nhanh, cực phẩm.” Lúc ấy A Minh nói thâm vào tai trái hấn.

“Cứ nhìn cậu ấy là tôi lại khó thở, chắc chắc.” Lúc ấy Ngũ A Ca cũng len lén nói thâm vào tai phải hấn.

Tình yêu xáo trộn vị trí ban đầu của ba người, rồi nhanh chóng dựng lên vị trí như hiện tại. Hấn, cùng bọn họ. A Minh vẫn là bạn tâm giao, còn Ngũ A Ca không còn là bạn ở chung nữa, bởi vì thời gian trong ngày không đủ chia cho hấn. Hẹn đi chơi, hiện tại đó là cách bọn họ giữ gìn tình bạn.

Thật là ngu muốn chết, tim đập quá nhanh có khả năng là bị đau thắt. Khó thở nhất định là chứng khí tràn ngực. Mặt Trời cũng không ốm đi được. Người bán mì vô cùng dễ thương. Hạnh phúc có thể chỉ cần hai người và một con mèo, cũng có thể là một người cùng với căn bếp. Hạnh phúc chân chính không phải là ở cùng ai, mà là được làm những công việc nhỏ nhặt mình thích. Cuộc sống đơn độc khiến người ta mê muội. Xem Lốc Xoáy Đài Loan xong cảm thấy rất cô đơn. Hắn cứ như vậy nhớ lại một số chuyện không đâu, dần dần tiếp đi từ lúc nào, bốn giờ chiều tỉnh dậy thì nghe thấy tiếng mưa rơi, lẩn lẩn trên giường ôm người bán mì một hồi, ngủ tiếp đến sáu giờ.

Tiếng mưa càng lúc càng lớn, muốn ăn cơm đùi gà mà không có động lực đi mua, mưa ngừng, hắn nấu chè thập cẩm vừa ăn vừa xem Lốc Xoáy Đài Loan, ngõ nhỏ bên ngoài chợt trở nên im ắng, chỉ có mình hắn phát ra tiếng động trong căn phòng này.

Hắn còn sống, sống qua tuổi hai mươi bảy. Một mình, coi như hạnh phúc sống qua tuổi hai mươi bảy.

“Mọi người vào hiệu sách Tinh Hoa không phải để mua sách, phần lớn chỉ để ý đến cách bài trí.” Hắn ôm người bán mì chat với Nothing, một bên cảm nhận lòng của nó không mượt bằng Mặt Trời.

“Vốn họ bán không phải là sách, một nơi u ám đầy bụi nhìn còn chẳng rõ tựa sách thì có gì là hay ho, tựa như Starbuck không chỉ bán mỗi cà phê, A Trung bán cơm sườn nhưng không chỉ bán mỗi cơm sườn.”

Nói cũng phải. Trần Hải Thiên thầm nghĩ, thất vọng khi thấy mọi việc không như kỳ vọng. Hắn chưa từng tiếp xúc với giới kinh doanh đầy phức tạp, cũng chưa từng trải qua áp lực phải thành công, bởi vậy đã đặt những kỳ vọng không thực tế vào hiệu sách Tinh Hoa, khó trách năm đó Bách Nhật Duy Tân lại thất bại, Quang Tự [hoàng đế thứ 11 nhà Thanh] đã đánh giá sai Từ Hi [thái hậu-cô QT, giam lỏng QT đến chết]. Hắn thầm mắng mình một tiếng, Câu Tiễn [vua nước Việt thời Xuân Thu] phục quốc còn dễ hơn Bách Nhật Duy Tân.

“Vậy A Trung còn bán cái gì?” Trần Hải Thiên vừa hỏi xong là lập tức đoán ra đáp án.

“A Trung.”

Quả nhiên.

Sáng sớm hôm sau, Trần Hải Thiên thức dậy giữa lòng thành phố ảm đạm, nghiêm túc nấu cháo hành và chiên trứng. Không để thời gian chờ cháo chín trôi qua vô ích, hắn bật máy tính lên vào Mộng Cầu Vòng, Nothing gửi tin cho hắn, kể về một câu chuyện xưa.

Có một người đàn ông tên là Neiby Makonnen ở Thổ Nhĩ Kỳ, bị nhốt trong lao ngục, một năm sau có phạm nhân bí mật mang quyển ‘Cuốn theo chiều gió’ vào, trong nhà lao đó có ba trăm năm mươi người, mọi người chuyền tay nhau đọc, mỗi người một lần chỉ có thể đọc trong một giờ.

Neiby dùng mặt trái của giấy thiếc trong hộp thuốc lá, một lòng phiên dịch lại, tốn ba ngàn tờ giấy, khi có một người bạn ra tù đã bí mật đem những mảnh giấy ấy ra ngoài. Neiby ngồi tù bảy năm, dùng hai năm để tìm lại ba ngàn tờ giấy ấy, cuối cùng xuất bản ra quyển ‘Cuốn theo chiều gió’ tiếng Thổ Nhĩ Kỳ.

Mấy ngày hôm trước đã đọc truyện này trong hiệu sách, tôi nghĩ hiệu sách đã cấu kết với tội phạm, chỉ có sách mới là tốt đẹp, tựa như tiếng mưa rơi thật ầm ỹ, nhưng chỉ có một giọt thì thật trong trẻo.

Tuy nhiên sáu năm chỉ có Scarlett, quả là thảm thiết.

Trần Hải Thiên vội vàng xem cho xong, chạy vào phòng bếp khuấy nồi cháo, hắn đồng ý với Nothing, quan trọng là ở bản thân chứ không phải do hoàn cảnh. Nhưng sáu năm chỉ có Scarlett khiến hắn cảm thấy buồn cười, cười vài phút, một nơi nào đó trong lồng ngực phát ra tiếng kéo kẹt của cánh cửa, như cánh cửa của sự sống vừa mở ra rồi lập tức đóng lại.

Thư của Nothing giúp Trần Hải Thiên chống đỡ ở hiệu sách Tinh Hoa thêm được vài ngày, cuối cùng vào ngày thứ ba mươi, thừa nhận cái cách thất bại.

Buổi tối hôm đó hắn chạy đến quán rượu của em gái thú vị bày tỏ nỗi khổ đau kín, “Một chữ trong sách Chim [vì chữ có hình dạng như một con chim] cũng có thể mở triển lãm kéo dài được trăm ngày, đến lượt tớ thì chưa đến một trăm đã thay đổi.”

“Hiệu sách chứ có phải là thư viện đâu, kệ gỗ rất đắt.” Năm nay Lương Mĩ Lệ chuyển từ nhà hàng kiểu Mỹ sang làm quản lý quầy bar trên đường Song Thành.

“Nếu mở hiệu sách, chưa đến nửa năm túi tiền của tớ còn rộng hơn quốc khổ của Quang Tự.”

“Mở hiệu sách lợi nhuận thấp, hơn nữa không có khách hàng, chỉ dùng để thỏa mãn một ít người giả mù sa mưa giả danh tri thức.” Lương Mĩ Lệ vung chai rượu, đặt lên quầy bar một ly rượu đỏ.

“Không sao, tớ còn chợ đêm.”

“Loại hiệu sách có kệ gỗ thế này là kiểu chơi của giai cấp tư sản thích ảo tưởng, giống như phụ nữ Châu Âu thời xưa khi ra ngoài phải bó eo lại, như Đầm Máu ấy.” Lương Mĩ Lệ đẩy ly rượu cho hắn, “Ly rượu này có tên là Mary Đầm Máu [một nữ hoàng Anh tàn bạo và độc ác].”

“Gống như phụ nữ Trung Quốc bó chân à.” Kỳ thật Trần Hải Thiên hiểu những lời ấy, trông bà ta cũng mê người đó, nhưng sau lưng làm đủ loại chuyện tàn nhẫn, “Khát Máu của cậu đi đâu rồi?”

“Dùng hết Tabasco rồi, tớ nói với Asan ở nhà bếp mua giùm, còn nói tương đó chỉ hơi cay,” Lương Mĩ Lệ khép hờ mí mắt cười cười giống con mèo Garfield, “Siêu thị hết hàng, cho nên Asan mua tương ớt Tình Yêu hơi ngọt.” Trần Hải Thiên biết khi Lương Mĩ Lệ lộ ra vẻ mặt này chứng tỏ không gì ngăn được chuyện sắp xảy ra trên người hắn.

“Nào, bảo bối, chúc mừng cậu thoát khỏi Khát Máu, nhanh uống sạch nó đi.” Lương Mĩ Lệ nói.

Ngày hôm sau, hắn lau chùi nhà bếp đã lâu chưa dọn, vứt thức ăn hết hạn và hai cái chén mẻ, mở gas, nấu nước, tâm bình khí hòa dùng mười phút nấu mì Ý, trần nhà tràn ngập hơi nước lẫn với mùi bột mì, hắn mở cửa sổ cho bầu không khí tươi mới tiến vào, bắc chảo lên, chờ dầu sôi, rán một quả trứng đã chần qua, thêm dầu mè và xì dầu, hắn ngồi bên bàn cơm, mở nhạc, một hơi ăn hết mì Ý và trứng chần, thở dài thỏa mãn.

Hắn thích ở phòng bếp và ở một mình, cảm nhận hương vị của thức ăn, nhìn thức ăn chín dần tỏa ra hương thơm, thời gian chậm chạp lật sang trang kế tiếp. Ngọn đèn phát ra từ tòa nhà cao tầng, ánh trắng nơi chân trời xa xôi, tiếng cảm rầm nơi đáy lòng đều biến thành ánh sáng lung linh tô vẽ cho bầu trời đêm.

Nghỉ ngơi một lát, hắn lại vào phòng bếp, đun nóng khuôn bánh đậu đỏ, đổ vào khá nhiều bột chiên giòn, cắt vụn đại tràng và đậu khô, lấy dấm và dưa chuột từ tủ lạnh ra, hắn bận rộn trong phòng bếp một hồi, sau đó thay chiếc quần bò đã bạc màu vì nắng, đến quán rượu tìm Lương Mĩ Lệ thảo luận hướng đi mới.

‘Bách Nhật Duy Tân ở hiệu sách’ thất bại khiến Trần Hải Thiên phải rà soát lại kế hoạch, hắn quyết định bỏ qua bánh đậu đỏ và mở tiệm đĩa nhạc, chọn “Bách Nhật Duy Tân cà phê”.

Hắn thích bánh đậu đỏ, trong não hắn có những ý tưởng táo bạo về việc sáng tạo ra nhiều loại bánh đậu đỏ, ví như phết rong biển xay nhuyễn và phô mai lên bánh, phủ lên lát cá hay bạch tuộc nướng, cá và hành xắt nhuyễn, dầu vừng trộn đậu hũ và trứng muối, hay dâu tây cho mới mẻ, tương bơ Salsa. Sáu khuôn đúc bánh bởi vì không thường sử dụng mà phát ra ánh sáng bóng loáng, trong tủ lạnh còn một núi nguyên liệu và bột dư.

Thế nhưng hắn không cho rằng có thể nhờ mấy chiếc bánh ấy mà mở tiệm, hơn nữa khi mở xong, dựa vào tay nghề của hắn sẽ không đủ ứng phó, cùng lắm thì đến Nhật tìm ông chú xin học nghề.

Tiệm đĩa nhạc cũng giống với hiệu sách, đều phải nhập hàng kiểm kê hàng hóa, tồn kho sẽ chiếm mất không gian, nếu không bán nhanh thì coi như phá sản, khá phiền lưu, tiệm cà phê có tính khả thi hơn, bởi vì người sống ở đô thị có lẽ không cần đĩa nhạc nhưng luôn cần cà phê, hắn còn có thể bán thêm bánh đậu đỏ.

Màn đêm buông xuống, đường Song Thành mới bắt đầu hoạt động. Bảo vệ nhận ra hắn, tay trái làm động tác mời, quán rượu truyền ra tiếng người ồn ào, Lương Mĩ Lệ dựa vào quầy bar nói chuyện với một người đàn ông, thấy Trần Hải Thiên vào, ngoắc ngoắc tay ý muốn hắn lại đó.

“Đây là Tiểu Mã bán rượu, muốn uống cái gì thì nói với cậu ấy, còn đây là bạn thân của tôi, Tiểu Vạn.” Lương Mĩ Lệ giới thiệu hai người với nhau.

“Chào, tôi là Tiểu Mã chuyên bán rượu kiêm làm diễn viên phụ, muốn biết chuyện xưa của diễn viên nào cũng có thể tìm tôi.” Tiểu Mã dường như thoáng cười tự giễu, lấy ra hai chai đưa cho Trần Hải Thiên, “Hàng

mẫu, mời cậu uống.”

Đội Tiểu Mã rời đi, hắn không nhận được hỏi Lương Mĩ Lệ: “Người đó là ai?”

“NPC bán rượu, không quan trọng.” Lương Mĩ Lệ chỉ một góc khuất trong quầy bar, “Sao rồi?” Lương Mĩ Lệ biết nếu hắn không có chuyện gì sẽ không chạy đến đây, bởi vì hắn ghét mùi thuốc lá và nơi đông người.

“Nhớ cậu.”

Vùng chân mày Lương Mĩ Lệ khẽ giật, Trần Hải Thiên nói ra lời ngon tiếng ngọt so với Sadako [ma] bò ra từ TV là cùng một cấp bậc.

Trần Hải Thiên lấy một hộp giữ ấm trong balo ra, bên trong là ba loại bánh đậu đỏ, “Vừa làm, nằm trong thực đơn nhắm rượu, ruột khìa, tàu hũ kho, dưa chuột, lại đây nào bảo bối, nhanh ăn sạch chúng nó.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tim-khong-thay-nguoi>